

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ

Ακολουθώντας τό δρόμο από τό κοιμητήριο καί τόν Άγιο Παντελεήμονα, μέ προορισμό τόν Πρωταρά, πρίν φτάσεις στόν Προφήτη Ήλία, στρίβοντας δεξιά σέ κάποιο σημείο πού θά σοῦ ὑποδείξει ἡ σχετική πινακίδα, θά βρεθεῖς στό ξωκλήσι τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ. Θά συναντήσουμε τή μικρή ἐκκλησία στούς πρόποδες τοῦ Φανοῦ, πού εἶναι ὁ πιό ψηλός λόφος στήν περιοχή τοῦ Παραλμνιοῦ, ἀνάμεσα Παραλμνιοῦ – Κάβο Γκρέκο καί Ἀγίας Νάπας – Πρωταρά. Ἀναπαύεται σέ ἓνα τοπίο μοναδικό σέ ὁμορφιά, βυθισμένο στήν ἡσυχία καί τή σιωπή. Καταπράσινα περιβόλια, ὅλων τῶν εἰδῶν φρουτόδεντρα, πουλιά πού κελαηδοῦν, φυτεῖες ἀπό πρῶμα λαχανικά, δασικά δέντρα καί θάμνοι, δίνουν τήν αἴσθηση μιᾶς μικρῆς γωνιάς τοῦ παραδείσου.

Παρόλο πού τό ξωκλήσι κτίστηκε μόλις τό 1965, εἶναι μαρτυρημένο ὅτι ἔχει μεγάλη προϊστορία. Φαίνεται πώς κάποτε, ὅταν τό Παραλίμι δέν εἶχε τή σημερινή του μορφή, ὑπῆρχε ἐκεῖ στοῦ «Ἀπισσώτου» κάποιος μικρός οἰκισμός μέ τή δική του ἐκκλησία. Ἦρθαν, ὅμως, οἱ δύσκολες μέρες πού ἔφεραν τήν ἐρήμωση καί τήν καταστροφή. Ἐρήμωσε ὁ Ἅγιος Δημητριάδης, ἡ Παναγιώτισσα, τοῦ Ἀπισσώτου... Στόν τόπο παρέμειναν χαλάσματα, ἐρείπια καί σκόρπιες πέτρες.

Ὅταν κατά τά χρόνια 1940 – 1945 κάποιον δοκίμασαν νά πάρουν τίς πέτρες ἀπό τήν περιοχή τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, μέ σκοπό νά τίς χρησιμοποιήσουν γιά κάποια ἄλλη οἰκοδομή, αὐτό στάθηκε ἀδύνατο. Τό φορτηγό πού θά τίς μετέφερε ἀκινητοποιήθηκε. Κατάλαβαν ὅτι ἦταν θέλημα Θεοῦ νά παραμείνουν ἐκεῖ.

Τό ξωκλήσι τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ στοῦ Ἀπισσώτου.

Εἴκοσι χρόνια ἀργότερα, μετά ἀπό τάμα, δύο ἄνθρωποι συμφώνησαν νά κτίσουν ἐκεῖ στό χωρο μικρή ἐκκλησία, ἀφιερωμένη στόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ. Ὁ Ἀνδρέας Χ΄ Κωνσταντῆς, ἰδιοκτίτης τοῦ κτήματος, καί ὁ Γεώργιος Κουζαλής, γιά νά εὐχαριστήσῃ τόν Θεό πού θεράπευσε τό παιδί του, ἀποφάσισαν νά κτίσουν ἀπό κοινοῦ τήν ἐκκλησία. Βρέθηκαν καί κάποιοι ἄλλοι πιστοί πού ἰδιαίτερα εὐλαβοῦνταν τόν Ἀρχάγγελο, οἱ ὁποῖοι ἐνεργά τούς συμπαράσταν.

Περί τά τέλη τοῦ 1965 ἄρχισαν οἱ οἰκοδομικές ἐργασίες, καί μέχρι τή γιορτή τοῦ Ἀρχαγγέλου, 13 Ἰουλίου τοῦ ἐπόμενου χρόνου, τό ἐκκλησάκι ἦταν ἑτοιμο. Βέβαια δέν ἐπρόκειτο γιά κάτι τό μεγαλόπρεπο. Ἐνα σκέτο, ἀπλό δωμάτιο ἦταν ὅλο κι ὅλο. Ὅμως, ἡ ἀγάπη καί ἡ εὐλάβεια τῶν πιστῶν κτητόρων καί τῶν ἄλλων ἀπλῶν ἀνθρώπων τό ἔκαμνε νά φαντάζει στά μάτια τους σάν κάτι μοναδικό. Δέν εἶχαν ἄδικο βέβαια, ἀφοῦ τό μικρό αὐτό κτίσμα συντηροῦσε μιᾶ παράδοση χρόνων πολλῶν. Ἐπιβεβαίωσε, μάλιστα, τό γεγονός αὐτό, ἓνας σκαλιστός στήν πέτρα σταυρός πού βρέθηκε κατὰ τήν ἐκσκαφή τῶν θεμελίων. Ἦταν,